

**MIROSLAV KUČERA
& JAN STACH**

GALERIE ZLOČINU

**TAJEMSTVÍ
POLICEJNÍCH
PROTOKOLŮ**

**MIROSLAV KUČERA
& JAN STACH**

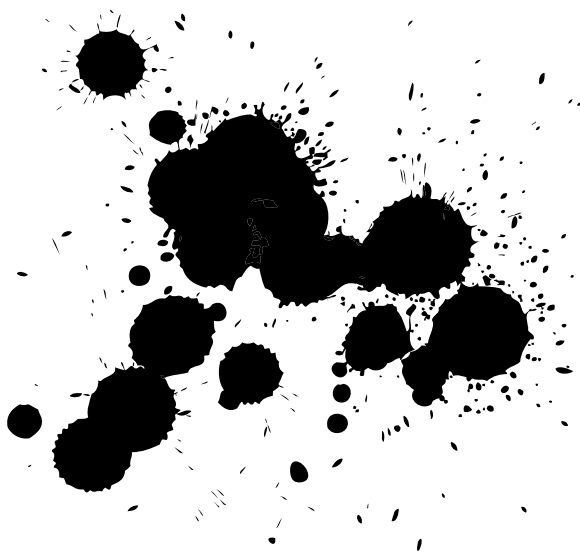

GALERIE ZLOČINU

**TAJEMSTVÍ
POLICEJNÍCH
PROTOKOLŮ**

MIROSLAV KUČERA & JAN STACH

GALERIE ZLOČINU
TAJEMSTVÍ POLICEJNÍCH PROTOKOLŮ

© **Miroslav Kučera, Jan Stach, 2013**
Cover Photo © **Thinkstock, 2013**
© **NAKLADATELSTVÍ XYZ, s. r. o., 2013**

ISBN 978-80-7388-751-3

ÚVOD

Na hrůzné události, které vidáme denně v televizi (mnohdy i v přímém přenosu), jsme si bohužel zvykli, a dokud se nás to netýká osobně, pak falešné fráze o nutné dani za svobodu a demokracii nás přivádějí ke kolapsu. Ubývá dobra a přibývá zla. Koneckonců i o tom je mimo jiné tato kniha literatury faktu.

Proč je vlastně čtení o vraždách a zločinech tak chtěné? Nesčíslněkrát jsme o tom hovořili s mým literárním dvojčetem Honzou Stachem, se kterým jsem měl tu čest více než čtvrtstoletí spolupracovat, a jehož předčasný odchod „do věčných lovišť“ se mně stále nedaří „rozchodit“.

Jako první důvod jsme vždy uváděli holý fakt, že většina lidí si jaksí neumí představit reálné pocity, například při pohledu na zdevastované lidské tělo in natura, a tak je to láká! O podrobnostech se raději nezmiňuji... A s tím souvisí i druhý důvod – poměrně idylická představa diváků, posluchačů a čtenářů o práci a poslání kriminalisty, nebo chcete-li detektiva.

Dalším důvodem je lidská potřeba věřit tomu, že v tom každodenním životním marasmu nakonec vždycky zvítězí dobro nad zlem a spravedlnosti bude učiněno zadost. U klasické detektivky to pro nás je výlet do fantazie a u literatury faktu zase výlet do nejčernějších zákoutí lidské duše, ale také tiché vzdání holdu všem těm vynikajícím detektivům, které jsme kdy poznali.

Nezbývá, než se se všemi těmito „důvody“, proč všichni tak lační po příbězích, v nichž se vraždí a rdousí, ubližuje a podvádí, ztotožnit. Není to tedy zvrhlost v duších. Jsou to představy a pocity zadostiučinění, kterých se nám dostává, když vyšetřovatelé uspějí a ten, který ublížil, je potrestán!

Vzpomínám často na případ brutální vraždy malého chlapce z Hradce Králové, který je uveden v mé předchozí knize *Galerie zločinu – Nejděsivější kriminální případy 20. století* a kterému jsme od nepaměti říkali Nedohraná etuda. Poukazujeme v něm na vynikající práci východočeských kriminalistů. „Mordpartě“ v závěru hektického vyšetřování pomohli plzeňští kolegové, v jejichž osmičlenném týmu byl i důstojník policie Jan Stach.

Děkuji mu za to a vůbec za všechno, co jsme spolu prožili.
A vám čtenářům přeji velkou dávku představ a pocitů...

Mirek Kučera

V Praze v únoru 2013

JAK SE VYCHOVÁVAJÍ ZLOČINCI

Chléb a hry – teze využívaná, ale především zneužívaná už ve starém Římě – zůstává tou nejlepší filosofií, jak zakrýt každodenní skutečnost, ve které musí obyčejní lidé žít prakticky dodnes.

Bílá, nebo černá?

Máme přece televizi!

Můžeme si už dneska konečně říkat, co doopravdy chceme. Ale nefňukejme, že to nikoho okolo nezajímá, že nikdo neposlouchá.

Loupí a vraždí se až pětkrát častěji než před lety. Ale nehleďte v tom nic špatného, to je přece povinná daň za svobodu.

Zlikvidovali jsme zbrojní průmysl, protože jsme humanisté. Místa po nás zaujali Američané, Francouzi, Němci, tedy ti, od kterých se demokracii teprve učíme.

Propustili jsme tisíce kriminálních na amnestii, abychom je pak léta chytali a zavírali znovu. Mnohdy ještě za těžší zločiny, než za které pykali dosud! Zůstaly po nich desítky mrtvých a stamilionové škody.

Zrušili jsme trest smrti, zavedli doživotí, ale neudělali vůbec nic pro to, aby to vůbec bylo nějaké potrestání.

Celá pětina populace v této zemi nemá nejmenší šanci alespoň na stejnou sociální péči jako ti, o kterých bude celá tato kniha!

Jsme k smíchu těm, kteří nikdy nectili zákony, pouze své vlastní zájmy.

Snad nám uvěříte, že je nám to líto!

Právě proto vám posíláme toto naše, podle všeho poměrně férové, poselství!

Otázka zní: „Nedalo by se alespoň něco změnit?!“

VYŘIZOVÁNÍ ÚČTŮ

Vladimír Bayer není ani lepší, ale ani horší než ostatní, se kterými teď sdílí stejný osud. Snad je mu možno vyčíst, že s opravdovými zločiny započal neobvykle brzy.

Svůj první velký malér zakončil rozsudkem Krajského soudu v Ostravě na počátku září 1994 (to mu bylo osmnáct roků). Mimo jiné musel za mříže pro trestný čin vraždy podle § 219 odstavce 1, 2 písmene b, f tehdy platného trestního zákona a pro trestný čin loupeže.

GALERIE ZLOČINU: TAJEMSTVÍ POLICEJNÍCH PROTOKOLŮ

Byl odsouzen k nepodmíněnému trestu odnětí svobody na sedm roků.

Tak nízký trest mohl dostat pouze proto, že popsané hnusné zločiny spáchal ještě předtím, než dovršil osmnáctého roku života!

Jak bývá v českých zemích skoro pravidlem, dlouho v kriminále nepobyl. Už za tři roky byl na podmínku propuštěn. Ta mu byla tehdy stanovena na šest roků, takže měla vypršet 22. srpna 2003.

Domníváme se, že věznice, které dokáží za pouhé tři roky převychovat vraha, by měly dostávat vysoká státní významání!

Začali bychom asi takto: Každý z nás se někdy dostane do situace, kdy je vzteky bez sebe. Jenom těžko ovládá své emoce, potřebuje najít způsob, jak se odreagovat. Respektujeme chlapeckou rvačku, monokl pod okem či natrženou košili, ale asi sotva nás může uspokojit, když si dospělý chlap začne vyřizovat své účty s rodinou prostřednictvím malého, nic netušícího děvčátka...

Jenomže tací opravdu jsou!

Sedmiletá Monika o Vladimírovi věděla poměrně málo. Snad akorát to, že patří do rodiny. Kdo by jí měl vykládat, že byl za závažnou trestnou činnost v kriminále, že je propuštěn na podmínku a zůstává pro své okolí nebezpečným.

Vždyť to nevěděli ani mnozí dospělí...

Dokonce spolu jednou zažili velmi příjemné odpoledne.

Ráda o tom vyprávěla: „Strejda mě vzal s sebou ven!“
svěřovalo se dítě matce.

„Co jste dělali!“ zpozorněla matka.

„Vzal mě za ruku a chodili jsme po městě.“

„Povídali jste si?“

Holčička se na malou chvíli zamyslela: „Jenom trochu. Strejda spíš mlčel. To já jsem se ho pořád na něco vyptávala,“ rekapitulovala svou zkušenost. „Proč je vlastně pořád smutnej?“

„Kam jste došli?“ obešla raději matka otázku. Proč zatěžovat dětskou duši.

„Skoro až ke koupališti. Byl tam stánek se zmrzlinou a já ho začala přemlouvat, aby mi ji koupil.“

„Vláda se zlobil, vid?“ předpokládala Bayerova sestra. „Neměl by na pivo?!“

„To ne. Jenom jsem musela malou chvíli počkat, než si spočítal peníze.“

„On ti opravdu zmrzku koupil?“

„Proč ne? Dokonce dva kopečky. Borůvkovou a taky citronovou...“

BEZ SLITOVÁNÍ

Vše podstatné se odehrálo dopoledne 16. ledna 2001 v Moravském Berouně na Bruntálsku.

Bayer čeká na malou Moniku jenom kousek od místa, kde bydlí.

Ta se obezřetně ptá: „Co tady děláš?“

Vladimír je jako máslo: „Čekám na tebe.“

„Nemám s nikým mluvit.“

„Proč ne?“

„Musím do školy!“ argumentovalo poněkud nelogicky dítě.

GALERIE ZLOČINU: TAJEMSTVÍ POLICEJNÍCH PROTOKOLŮ

„Tvá mamka mi volala, že dneska ne,“ lhal příchozí.
„Proto jsem vlastně tady.“

Děvče se nadšeně roztleskalo: „Půjdeme zase na zmrzlinu?“

Bayera to rozesmálo: „Uprostřed ledna?!“

„Mně by chutnala,“ nedalo se děvčátko.

„Půjdeme ke mně?“ začal ztrácet strejda trpělivost.

Dítě poslechlo: „Ty tam budeš se mnou?“

„Vezmu tě po obědě někam do cukrárny. Místo zmrzliny ti ale koupím ovocný dort. Nebo dva?!“

Monice se to líbilo, a proto na školu rychle zapomněla.
Těšila se na další dobrodružství...

Z pamlsků však nakonec nic nebylo, strejda měl totiž úplně jiný plán!

Chtěl si se všemi z rodiny vyrovnat účty.

Jednou provždycky!

Pořád měli k tomu, co a jak dělá, nebo jak se chová, nějaké „hloupé“ připomínky!

Cítil, že postavit se jim z očí do očí by asi zvládal těžko, a proto se rozhodl, že se oním prostředníkem stane jeho maličká, nic netušící netař: „Máš tady docela uklizeno,“ pochválilo děvče Vladimíra, když se poprvé rozhlédlo po jeho bytě. „Docela se mi tady líbí!“

„Umíš psát?“ překvapil dítě po chvíli otázkou na první pohled bez souvislosti.

Monika se naoko zakabonila: „Jasně, vždyť už chodím dávno do školy.“

„Já ti nadiktuju dopis. Až ho napíšeš, dostaneš velkou oříškovou čokoládu.“

Nastaly komplikace.

Holčičce se do žádného psaní nechtělo: „Ty mně nejdříve řekneš, že nemusím do školy, a nakonec si začneš hrát na učitele?!“ vyčítala mu.

„Snad umíš poslouchat?!“ brunátněl rychle strejda.

„Slíbil jsi, že půjdeme do cukrárny!“ připomněla naopak ona jemu.

„Hned jak napíšeš, co chci, tak vyrazíme!“ držel nervy na uzdě z posledních sil.

Neteř svému strýci uvěřila...

MARNÉ HLEDÁNÍ

Problémy začaly okolo poledne. Holčička nebyla toho dne ve škole a nikdo netušil, kde by mohla být.

Vladimír Bayer, za kterým přišli policisté jako za prvním, si zpočátku ještě věděl rady: „Mě ze všeho raději vynechte!“ byl hned vzpurný.

„O tom budeme rozhodovat spíše my!“ dali mu najevo, kdo bude stávající děj režírovat. Kriminálník si musel rychle uvědomit, kam patří!

„Nikde jsem nebyl.“

„Kde jste měl být?“

„Nechytejte mě za slovo!“

„Co jste dělal včera?“ začali zeširoka.

„Trochu jsem chlastal. Vrátil jsem se domů nějak okolo půlnoci. Chrápal jsem skoro do deseti!“ mlel jako dobře namazaný kolovrátek.

„Kdo vás vzbudil?“

GALERIE ZLOČINU: TAJEMSTVÍ POLICEJNÍCH PROTOKOLŮ

„Máma, přinesla vyprané, ale ještě mokré prádlo. Chvilí jsme pokecali. Já ji pak šel doprovodit. Když jsme došli k jejímu bytu, našla za klikou zastrčený nějaký dopis.“

„Zajímalo vás to?“

„Proč ne?“ připustil.

„Co v něm bylo?“

„Jestli jsem to správně pochopil, psalo se tam o Monice, že jako není všechno v pořádku!“

„Jak jste na to reagoval?“

„Abych pravdu řekl, já snad ani nijak, ale máma z toho byla na nervy. Hned se rozeběhla do školy.“

„Šel jste s ní?“

„Spíše za ní, protože jsem jí ani nestačil.“

„No a?“

„Tam jsme se ale dozvěděli, že Monika ráno vůbec do školy nepřišla!“

„Začal jste ji hledat?“

Bayer kroutí hlavou: „Nedostal jsem příležitost!“

„Co se stalo?“

Na tuhle otázku se těšil: „Přijeli jste a sbalili mě! Možná bych už o ní věděl!“

„Skoro bychom se z vás rozbřečeli!“ nedali se.

„Taky jsem si zpočátku myslel, že je to jenom nějaká legrace, ale pak jste do mě začali hustit, že jsem s ní snad dokonce něco udělal!“ skoro vyzvídál předvedený.

„Možná vám to, Bayere, nic neříká, ale existuje věda, která se jmenuje kriminalistika. Z ní vyplývá, že o vás uva-

žovat prostě musíme! Jednak jste recidivista v podmínce a myslím, že i motiv by se našel?!“

„Chci se napravit!“

„Vraťte se na zem,“ dávají mu muži zákona opět najevo, co si o jeho řečech myslí. „Ještě jinak – ta pohádka o Sněhurce a sedmi trpaslících také není špatná!“

„Nikommu jsem nic neudělal!“

„Tím si nejsme vůbec jisti!“

Uběhla řada hodin...

Policisté už mají za sebou dva výsledky Vladimíra Bayera.

Dále se vyptával soudce: „Já mám před sebou policejní protokol, který jste podepsal a ve kterém jste se k vraždě své neteře Moniky doznal!“

„Donutili mě!“ vyhrkl Bayer.

„Jak to udělali?“ zajímá muže v taláru.

„Mlátili mě jako nějakýho prašivýho psa!“ dohrával chlapík i poslední detaily.

„Máte nějaké modřiny?“

„Kdepak, oni to dělají šikovně!“

„Opravdu?“

Bayer se nadýchává k rozhodujícímu útoku: „Jako kdybyste neznal policajty?!“

„Víte, já znám dobře nejenom policisty, ale také obviněné ze závažných trestných činů,“ nenechává se soudce vyvést z rovnováhy.

„Já vím, že jsem zlobil.“

„Myslíte, že je to ta správná formulace?“

GALERIE ZLOČINU: TAJEMSTVÍ POLICEJNÍCH PROTOKOLŮ

„Vy mě nemáte rád?!“

Zcela úmyslně vytváří soudce téměř tříminutovou pauzu: „Jak si ale mám vysvětlit, že jste nakonec sám policii ukázal, kde mrtvé tělíčko Moniky leží? V uzamčené kůlně, ke které existuje jediný klíč. A ten máte u sebe právě vy?!“

Bayer se zlobí: „Pletete dohromady páté přes deváté!“

„Tak mně to vysvětlete,“ zůstává soudce v klidu. Jak už naznačil, takových výsledků už vedl stovky.

„Hodili to na mě!“

BYLI TO RUSÁCI

S takovou to obhajobou se v této knize setkáte vícekrát. Do děje vstupují záhadní cizinci, nejlépe Rusové.

Kde jsou krásné doby, kdy páter Knox vylučoval jako pachatele úspěšné detektivky záludné Číňany?!

V tomto případě to bylo jinak. Kde se vzali, tu se vzali!

Jsou vypočítaví, zlí a udělají všechno špatné! Pak je na toho či onoho Čecha nestydatě naházen smradlavý hnůj!

Ani Bayer v okamžiku, kdy šlo doopravdy do tuhého, lepší obhajobu nenašel.

„Jak to ti Rusové s vámi sehráli?“ zajímá se soudce.

„Nejprve si pravděpodobně zhotovili náhradní klíče od mého bytu i kůlny. Pak mě na ně nechali sáhnout. Proto jste tam našli mé otisky. Malou Moniku někde po ránu chytili a odvezli do mého bytu. Já spal a nic netušil. Chtěli tam asi na ní, aby něco napsala, a jak já svou neteř znal, ta byla okamžitě proti, a možná začala i křičet.“

„Vás to nevzbudilo?!“

„Někdy si zavrtám hlavu do polštáře...“

„Jste docela věrohodný!“ tak trochu se mu zástupce justice vysmívá.

„Snažím se vám pomoci!“

„Nezlobte se, ale pomoc potřebujete spíše vy!“

Obviněný přestal komunikovat...

Jak to asi dnes v českých věznicích doopravdy vypadá, máme na mysli drogy, sex či možnost kontaktu s vnějším světem, nechceme raději ani domýšlet! Jak už bylo naznačeno, nikdo nemá v tomto státě tolik privilegií jako právě odsouzení na doživotí!

A tak faktem zůstává, že jedné noci, kdy obviněný Bayer nemohl spát, protože jej „tížilo svědomí“, někdo z cely o patro výš mu seslal po provázku úplné doznání sepsané jeho bratrem Jirkou!

Komplikace?

Kdepak! To byla šance!

Papír předal pan Vladimír obhájci a měl radost, že doživotí mu už nehrozí...

TROCHU PRÁVA A ROZSUDEK

Abychom vás uvedli do problému.

Trest doživotí je natolik mimořádnou záležitostí, že musí být splněna celá řada podmínek, aby mohl soud o tomto trestu vůbec uvažovat.

Nebudeme naplňovat tuto knihu právními poučkami, ale abyste věděli, předpokladem pro udělení výjimečného trestu doživotí je například:

GALERIE ZLOČINU: TAJEMSTVÍ POLICEJNÍCH PROTOKOLŮ

– mimořádně vysoký stupeň společenské nebezpečnosti trestných činů. Navíc musí být spáchaný zvláště zavrženíhodným způsobem s nenapravitelným následkem,

– trest vyžaduje společnost, aby měla šanci účinné ochrany,

– není naděje, že by jiný trest pachatele napravil.

Teď už chápete, Bayer dobře cítil, že se dostal do problémů, které už sám nevyřeší, a pomoc z venku byla jeho jedinou nadějí. Vysoký trest mu rozhodně hrozil.

Policisté však velmi rychle na základě zajištěných stop tuto antiverzi vyloučili. Nic nenasvědčovalo tomu, že by se bratr obviněného na místě činu pohyboval.

Když pak 19. října 2001 probíhalo hlavní líčení, přiklonil se senát v čele s Mgr. Tomášem Tkačíkem k tomuto závěru:

„Vladimír Bayer je vinen, že dne 16. 2. 2001 mezi osmou a dvanáctou hodinou dopolední v Moravském Berouně podle předem připraveného plánu vylákal svou neteř Moniku P. (7) do svého bytu, kde ji nejprve přinutil k napsání výhružného dopisu a poté ji kombinovaným způsobem usmrtil. Nejprve jí zastrčil do úst pánský kapesník, který pevně zafixoval samolepící páskou.“

Už takhle mělo dítě vážné problémy s dýcháním, ale vrahovi to bylo málo! Bayer už vlastně bezbrannému dítěti omotal okolo krku tkaničky od bot a silonový motouz... Ze soudní pitvy vyplývá, že následoval otok a překrvení mozku. Dítě mělo zlomené oba rohy jazyky, následovala akutní rozedma plic. Monika zemřela na udušení z uškrcení.

Trest byl jednoznačný – doživotí!

MIROSLAV KUČERA & JAN STACH

Takových „hrdinů“, se kterými je dokonce úzká část veřejnosti ochotná oslavovat, poznáte hned několik!

MUŽ, KTERÝ ROZSÉVAL SMRT

Školní zvonek zazvonil toho dne na základní škole v Chodově na Sokolovsku naposledy. Je 11. ledna 1995. Vrcholí boj o co nejlepší známky na pololetním vysvědčení. Mezi dětmi, které si viditelně oddechly, že mají další těžký den za sebou, je i desetiletá Jindřiška.

Nyní spěchá do šatny. Přezouvá se a klábosí se spolužačkami: „Kam jdeš?“ ptá se jí kamarádka Kamila.

„Domů přece.“

„Nechceš jít s námi do parku? Kluci říkali, že tam bude legrace.“

„Ani ne,“ brání se Jindřiška, „víš, my čekáme mimino. Já raději půjdu za mámou. Co kdyby mě potřebovala?“

Spolužačky už ji dále nepřemlouvaly a ona si to zamířila k domovu. Tam ji však čekalo překvapení – bylo zamčeno! A i když opakovaně zvonila, nikdo nepřicházel otevřít. Zmatená dívka vyšla před panelový dům a bezradně se rozhlížela kolem sebe...

Ještě je příjemné odpoledne.

„Kam jenom mohla maminka jít?“ přemítalo děvčátko a rázovalo po chodníku sem a tam.

Když za sebou uslyšela mužský hlas, trhla sebou: „Co tady děláš, Jindřiško?“

Když se otočila, hned se uklidnila: „To jste vy, pane Vacíku?“

„Čekáš někoho jiného?“ usmívá se asi pětáctýřicetiletý muž.

„Maminka není doma a já nevím, co mám dělat?“ svěruje se mu školačka se svou starostí.

„Kdy jsi ji viděla naposledy?“ ptá se rodinný přítel.

„Ráno se mnou šla do školy a neříkala, že nebude odpoledne doma,“ mračilo se dítě.

Muž se na krátkou chvíli zamyslel: „Počkej tady. Já skočím pro auto a odvezu tě k nám.“

Jindřišce to nevadilo. Pan Vacík se znal s tatínkem i maminkou a ona věřila, že jí pomůže.

Můžeme o tom nyní, s odstupem času, polemizovat, ale my jsme přesvědčeni, že měla holčička obrovské štěstí. Před panelákem se totiž objevila její další známá. Úplně náhodou. Děvče jí říkalo teto: „Ahoj!“

„Co tady bloumáš?“ je samozřejmě zvědavá žena.

GALERIE ZLOČINU: TAJEMSTVÍ POLICEJNÍCH PROTOKOLŮ

„Nemůžu domů, nikdo neotvívá.“

„Kde jsou vaši?“

Odovědí je krčení ramen malé školačky.

„Půjdem se k vám podívat?“ navrhuje teta.

„Nikdo tam nebude,“ tvrdila hned dívka a nakonec měla pravdu.

„Podívej, já si myslím, že táta musel s maminkou do nemocnice,“ vysvětluje sobě i Jindřišce situaci teta. „Nemůžeme vědět, kdy se vrátí.“

„Já ale nemám klíče.“

„Neboj se, nic se neděje. Půjdeš ke mně.“

„Jestli jsou rodiče v nemocnici, kde je potom Oldřiška?“ ptá se dítě logicky na osud své mladší sestry.

Ale teta ví své: „Asi ji poslali k příbuzným a táta ještě musel za obchody.“

„Oni na mě zapoměli?“ chce se holčičce plakat.

„Tohle teď nebudeme řešit,“ vykroutila se z problému teta. „Pojedeme ke mně. Vaši se určitě brzy ozvou.“

„Asi už mám bráchu, nebo sestru?!“ sní dítě.

„A určitě jsou všichni zdraví,“ přidává teta.

„Táta to možná šel s kamarádama oslavit!“

NĚCO SE DĚJE

Možná je poněkud těžké vysvětlit chování některých dospělých, ale opravdu to bylo tak, jak vám to teď vyprávíme.

Od již popsanych událostí uběhly tři dny. Jindřiška je stále u tety a marně se snaží pochopit, co se mamince, tátovi a sestřičce mohlo stát, že se po ní neshánějí. I teta, která ji

k sobě vzala, hodně znejistěla: „Tohle přece není normální,“ opakuje si. „Co budu dělat?“

Ledy se prolomily v sobotu 14. ledna. V domě, kde zůstaly záhadně zamčené dveře, se stále vtíravěji line nepříjemný zápach: „Co to jenom může být?“ ptají se mezi sebou někteří z nájemníků.

Během několika hodin se všichni zainteresovaní shodují, že se zápach line z bytu rodičů malé Jindřišky.

Zvonili.

Nikdo neodemykal a za vizitkou byl stále ještě zastrčen lístek od tety: „Vzala jsem Jindřišku k sobě. Až se vrátíte, vyzvedněte si ji!“

„Jak dlouho to tady budeme snášet?“ ztrácí někteří sousedé trpělivost: „Zavolejte policii, nebo alespoň hasiče!“

„Tak tam zazvoňte.“

„Nikdo neotvírá.“

Konečně někomu dochází trpělivost a volá policii.

Do Rooseveltovy ulice přijíždí chlapíci z tamní stanice a záhy první z nich za asistence hasičů vniká dovnitř. To, co najdou, lze charakterizovat jediným slovem – hrůza! Na různých místech bytu ležela tři mrtvá těla!

Muž vietnamského původu Tien Minh (37), maminka Jindřišky (29) a jejich šestiletá dcerka Oldřiška byli chladnokrevně zavražděni!

FÁMY A VERZE

Když přijeli na místo specialisté, první, co je napadlo, bylo, že pachatelem musel být nějaký profesionál. Každ-

GALERIE ZLOČINU: TAJEMSTVÍ POLICEJNÍCH PROTOKOLŮ

dá z obětí měla prostřelenou hlavu jednou jedinou ranou. O vyvraždění uvnitř rodiny a následné sebevraždě pachatele nemohlo být řeči – nikde nebyla nalezena vražedná zbraň!

Začalo rozsáhlé vyšetřování.

Zavražděný muž patřil ke komunitě vietnamských prodejců na hraničním přechodu v Potůčkách a dá se říci, že vydělával slušné peníze. Může to být motiv?

Po roce 1990 však nejsou neobvyklé ani nájemné vraždy v komunitách cizinců. Povedou stopy tímto směrem?

Kriminalisté se museli zabývat vážně i otázkou, zda jediná, která masakr přežila, desetiletá Jindřiška, není v bezprostředním ohrožení života. Možná ví něco, z čeho má vrah strach!

Ve městě se o ničem jiném nemluví.

V neděli 22. ledna proběhla před bývalým stánkem pana Tien Minha smuteční tryzna. O dva dny později se konal na hřbitově pohřeb všech tří obětí. Asi neprozradíme žádné tajemství, když budeme konstatovat, že policie taková shromáždění obvykle monitoruje. Má to svou logiku, i když staré přísloví, že se pachatel vrací na místo činu, v současné praxi už spíše neplatí.

Policii se sice brzy podařilo objevit první skutečnosti, které mohly vést pachatele k tak brutálnímu zločinu, ale pachatel byl zatím, den ode dne, stále klidnější a spokojenější. Věřte nebo ne, ale začátkem února se dokonce vypravil mezi sokolovské policisty. Pobavit se a zatančit si na jejich každoročně pořádaném plese!

Ale jak už jsme naznačili, ani muži zákona nezapomněli. Pitva v souladu s pátráním prokázala, že ke smrti došlo onoho 11. ledna dopoledne. Maminka Jindřišky se vrátila ze

školy, kam doprovázela svou dcerku, krátce po deváté hodině a mrtvá byla nalezena ještě oblečená.

„Pachatel se choval velmi chladnokrevně. Projevilo se to i tím, že se snažil po činu posbírat vystřelené nábojnice. Úplně se mu to ale nepodařilo. Jedna, byť částečně zdeformovaná, zůstala pod tělem mrtvého Vietnamce,“ konstatuje jeden z policistů, který na případu pracoval. A hned pokračuje: „A pak přišla zpráva jako hrom! Vietnamci se nám svěřili s tím, že právě onoho inkriminovaného dne měl rodičům malé Jindřišky vrátit nějaký Čech více než dvacet tisícovek.“

„Byl to někdo z podsvětí?“

„Vidíte, překvapivé bylo, že svědci tvrdili, že je to slušňák! Někteří ho znali podle vidění.“

„Hodně univerzální popis!“ šklebíme se.

Náš průvodce je optimističtější: „My už jsme věděli, že onen neznámý musel dát otci Jindřišky svou kreditní kartu, ale ta v bytě nalezena nebyla. Dokonce prý tuto kreditku ukazovala pár dnů před svou smrtí jeho žena kamarádce s dovětkem: „Je to spolehlivý člověk, vše bude v pohodě, jeho manželka učí naši malou.“

Dobrá stopa!

„Trochu jsme svědkyni potrápili, ale nakonec jsme si mohli být jisti, že šlo o kartu patřící firmě GWC. Seznam majitelů těchto karet sice nebyl malý, ale poznámka o učitelce nám rozhodně pomohla...“

Policie se poprvé v souvislosti s trojnásobnou chladnokrevnou vraždou setkává s osobou pětáctýřicetiletého podnikatele Bohumíra Vacíka.

GALERIE ZLOČINU: TAJEMSTVÍ POLICEJNÍCH PROTOKOLŮ

„Na žádné radostné vyskakování to však zatím nebylo,“ krotí náš průvodce nadbytečný optimismus. „Copak je možné, aby člověk, který má k nějaké rodině velmi přátelský vztah, ji dokázal vyvraždit kvůli dluhu, který nečiní ani třicet tisíc korun?“

Jenomže právě v této době se dozvídají sokolovští policisté další závažnou informaci. Byla od balistiků, kteří zkoumali nábojnici nalezenou pod tělem otce rodiny – touto zbraní už byla spáchána jedna vražda!

A není to tak dávno!

VRAŽDA VE VRÁTNICI

Z policejní zprávy: „V pondělí 19. prosince 1994 v ranních hodinách dosud neznámý pachatel zastřelil strážného Pozemních staveb v Sokolově, třiapadesátiletého pana Jana. Stalo se tak pravděpodobně jeho vlastní služební pistolí ČZ vzor 70, ráže 7,65 mm. Ta nebyla dosud nalezena...“

V té chvíli bylo rozhodnuto, že je třeba podezřelého Vacíka zadržet a důkladně vyslechnout. „Pro jistotu jsme tak chtěli učinit prostřednictvím zásahové jednotky,“ přiznává náš zdroj. „Nechtěli jsme nic riskovat.“

Vacík však začal tušit, že by mohl mít problémy, a proto 26. února přišel na policejní stanici sám. S trestním oznámením: „Mám problém... Několik zdejších Vietnamců mě pořád vyhrožuje!“

„Můžete být konkrétnější?!“

„Telefonují a nadávají.“

Co teď?

Policisté nejprve sepsali s Vacíkem jeho stížnost, ale domů ho už nepustili. Odvedli ho do jiné kanceláře a velmi pragmaticky mu předestřeli, co všechno na něho mají.

„Jeho reakce nás přece jenom trochu překvapila,“ přiznávají ti, kteří Vacíka tehdy vyslyšali. „Prakticky skoro vůbec nezapíral a všechny čtyři vraždy rychle doznal!“

Hotovo?

V takových chvílích je třeba především zachovat rozvahu. Podstatným problémem je skutečnost, že samotné přiznání pachatele nemá před soudem prakticky žádnou důkazní hodnotu. Pachatel cítí v první chvíli určité ulehčení, ale jenom do doby, než mu obhájce vysvětlí, co ho může čekat. Potom se začnou dít věci téměř nevídané – usvědčený násilník vše odvolá, trochu si postěžuje na postup policie a hraje si na beránka. Ještě si o tom v této knize přečtete...

Věřte nebo ne, ale mnohým to opravdu vyšlo!

Vyprávíme vám tuhle story proto, abyste lépe pochopili, co následovalo...

„Pane Vacíku, kde je pistole, ze které jste střílel?“ snaží se policisté získat jiný, nezvratitelný důkaz.

„U sebe ji nemám,“ neřekl tázaný zatím nic nového. „Schoval jsem ji!“ pokračoval neurčitě.

Vyšetřovatel si zahrál na proroka: „Doma ji určitě nemáte. Spíše bych to tipoval na vaši garáž?!“

Neuspěl: „Leží doma. Ve skřínce za botami...“

DALŠÍ TRAGÉDIE

Když to Vacík tvrdil, proč to neprověřit?

GALERIE ZLOČINU: TAJEMSTVÍ POLICEJNÍCH PROTOKOLŮ

Domovní prohlídka v jeho bytě v Chodově započala následujícího dne už v pět hodin ráno: „Vzali jsme si k tomu tamního starostu, aby se nedalo nic zpochybnit,“ konstatuje náš průvodce. „Jenomže nastal úplně jiný problém. Plačící Svatava Vacíková! Poměrně vážně nemocná paní učitelka nebyla schopna pochopit, že její manžel, mimochodem bývalý policista, něco takového provedl. Pořád nám opakovala, že je to určitě nějaký obrovský omyl...“

Faktem je, že tam, kde Vacík uvedl, pistole opravdu ležela. Policisté odcházejí, žena je totálně zhroucená: „To není možné, tak on to doopravdy udělal!“

Čtyři vraždy jsou prakticky objasněny, ale hrůza, kterou okolo sebe Bohumír Vacík trousí, nekončí: „O čtyři dny později jsem se znovu vypravil do Vacíkova bytu,“ vzpomíná bývalý vyšetřovatel, „ale na mé opakované klepání nikdo nereagoval.“

Přijeli jeho kolegové z obvodního oddělení a za jejich asistence byl byt násilně otevřen. Paní Vacíková tam ležela mrtvá.

Spáchala sebevraždu. Otrávil se svítiplynem!

V dopise na rozloučenou napsala: „Neunesu to, co se stalo. Zklamal mě manžel, kterého budu milovat do konce svého života. Odvrátili se ode mě skoro všichni přátelé, a já přitom nic špatného neudělala...“

Když se Vacík dozvěděl o sebevraždě své manželky, kterou sám morálně zavinil, zajímalo ho to maximálně půl hodiny.

Hrůzným zprávám ale stále ještě není konec!

DEN, KTERÝ SE NEOPAKUJE

Onoho 11. ledna, kdy byla rodina vyvražděna, došlo k ještě jednomu závažnému zločinu. Poměrně daleko od Chodova.

Nahlédněme ještě jednou do policejního spisu: „Toho dne, v půl sedmé večer, ve snaze odcizit tržbu, přepadl neznámý pachatel v Líšově na Českobudějovicku čtyřiadvacetiletou čerpadlářku paní Milenu. Oběť napadl rukojetí pistolou, kterou ji opakovaně mlátil do hlavy.“

Proč zrovna Vacík?

Těsně poté přijel k čerpadlu zákazník. Natankoval a z budovy vyšel nějaký muž, který jej zinkasoval. Tedy vrah, žena bohužel útok nepřežila. Odnosl okolo pětadvaceti tisícovek.

Popis pachatele seděl na Vacíka.

Došlo na rekognici.

Svědék byl nekompromisní – jednoznačně ukázal na Bohumíra Vacíka: „Poznávám ho! Podle obličeje, chůze i hlasu!“

Jenomže vloudila se chybička. Tento úkon z kriminalistické taktiky má svá, velmi přísná, pravidla. Jenomže policisté je nedodrželi! Konkrétně je například povinností, že se osoby poznávající a poznávaná nesmějí setkat v období po činu a před rekognicí. A to ani náhodně. A právě tohle se na chodbě jednoho policejního ředitelství údajně stalo. Když se to dozvěděl Vacíkův obhájce, obvinění z páté vraždy doslova smetl se stolu.

Čteme-li pak rozsudek, soud celou záležitost zvažoval velmi pečlivě. Vždyť Vacík tuto vraždu nikdy nepřiznal,

GALERIE ZLOČINU: TAJEMSTVÍ POLICEJNÍCH PROTOKOLŮ

navíc zde je jiný modus operandi, tedy způsob spáchání, a vlastně i svědectví jednoho proti jednomu. A proto pro tuto vraždu soud Bohumíra Vacíka neodsoudil. Osobně se domníváme, že to bylo rozhodnutí velice moudré, protože v opačném případě se mohla znehodnotit věrohodnost i jiných důkazů a Vacík by se nakonec mohl vyvinít úplně!

Přesto bylo soudní přelíčení docela dramatické.

Bohumír Vacík poměrně vážně onemocněl. Alespoň to tu s většou, tu s menší bravurou předstíral.

Také odmítal zpočátku vypovídat, což znamenalo, že musely být čteny jeho výpovědi z přípravného řízení.

Nakonec však obžalovaný promluvil.

Verzi měl připraveno hned několik. Od té, kdy přišel zabít jenom rodiče Jindřišky a byl překvapen, že je tam i dítě, přitom brilantně opomněl připomenout, že manželka zavražděného nosila zdravé dítě, které se mělo v nejbližších dnech narodit, až po tu, že když přišel do bytu, byl tam jiný Vietnámec, který rodinu vystřílel, jemu dal zbraň do ruky s tím, aby to vzal na sebe, jinak že zabije také Vacíkovu dceru a zetě!

Psychiatři a psychologové konstatovali, že se jedná o polymorfního psychopata s rysy nezralosti, hysterie a agresivity.

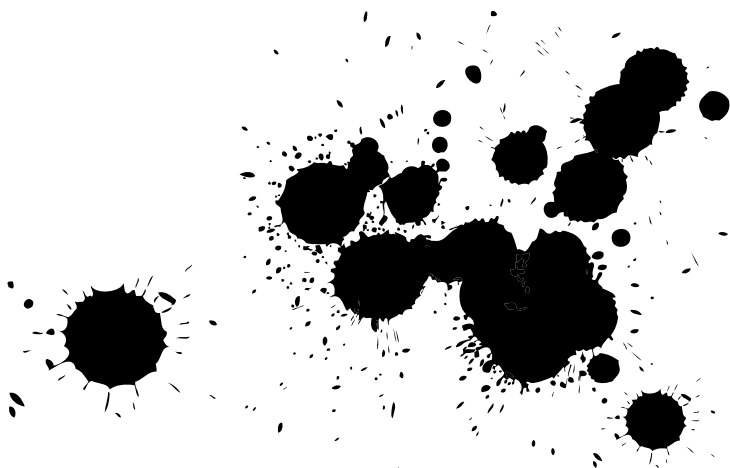
Základním motivem veškerého jeho počínání byla zjištěná ziskovost.

Všichni odborníci se však shodli na tom, že je Vacík trestně plně odpovědný!

Podle našich informací má tento muž na svědomí ještě jeden lidský život – obžaloba zetě a dobrovolná smrt dcery byly příčinou selhání srdce a smrti Vacíkova tchána!

MIROSLAV KUČERA & JAN STACH

Krajský soud v Plzni, který zasedal od 1. do 14. srpna 1996, uložil Bohumíru Vacíkovi za prokázané čtyři vraždy trest doživotí!

PRAŽSKÝ KLADIVOUN

Zdeněk Vocásek patří mezi ty mediálně známější odsouzence na doživotí. Přispěly k tomu, alespoň podle našeho názoru, dva faktory. Jednak to, že byl původně odsouzen k trestu smrti a sametová revoluce mu sundala oprátku z krku, a také proto, že se o něm, v souvislosti s různými průšvihy v českých věznicích, píše prakticky dodnes.

Je to muž, pro kterého zabít jiného člověka není velkým problémem. A navíc, on k tomu v podstatě ani nepotřebuje motiv. O to smutnější je, že se uvažovalo o jeho propuštění!

Pravdou je, že se ho určitý čas drželo štěstí, a on proto mohl zabít několikrát. Trvalo prakticky tři roky od chvíle, kdy se poprvé pokusil vraždit, až do okamžiku, kdy byl zařazen a posléze i postaven před soud.

VYSOKÁ HRA

Na počátku roku 1984 bydlel Vocásek v Kateřinské ulici číslo 13 v Praze 2. Byt ve čtvrtém patře mu ale nepatřil: „Když jsem nechtěl přespávat někde pod širákem, musel jsem si něco najít. Tak jsem se do toho prázdného kvartýru prostě naboural.“

Jak bylo něco takového možné?!

„Šlo to, protože tam v té době nikdo nebydlel. Lidi byli tak trochu podělaný, tak si mě nikdo nedovolil vyhazovat. Ani bych to nikomu nedoporučoval!“

„To tam opravdu byli tak nevšímaví sousedé?“

„Bylo jim to většinou opravdu fuk. Dokonce jsem se s tím, který bydlel na patře, skamarádil. Padli jsme si do oka.“

„Mělo to nějaký důvod?“

„Von to taky neměl v životě jednoduchý. Ale pak se to mezi námi trochu pokazilo. To když si tam nastěhoval nějakýho vidláka. Aby mu jako přispíval na nájem. Bylo to takový nic neříkající hovno!“

Hledat motiv, proč se ona tragédie 19. dubna 1984 odehrála, by bylo k ničemu.

Už o tom byla řeč – na co důvod?

Dalo by se říci – den jako každý jiný. Do půlnoci chyběly dvě hodiny, když se už jednou kritizovaný soused vracel z hospody domů. Měl ji jako z praku! Zasunout klíč do zámku vchodových dveří mu trvalo několik desítek vteřin. Šel sám, jeho spolubydlící zůstal v nedaleké hospodě. Přemohla ho nekonečná žízeň...

GALERIE ZLOČINU: TAJEMSTVÍ POLICEJNÍCH PROTOKOLŮ

Každý si dokáže, mimo jiné i podle vlastních životních zkušeností, představit, jak lopotná cesta do čtvrtého patra v domě bez výtahu opilého chlapíka čekala.

Dokonce se našla i svědkyně, kterou hluk a klení na chodbě vyburcovaly, aby přilepila zvědavé oko na kukátko. Původce randálu však už nezahlédla.

Stálo jej to velké úsilí, ale muž nakonec správný byt našel. Jenomže neměl sílu a rozum na to, aby za sebou zavřel vchodové dveře. Padl na matraci a okamžitě usnul. Byt zůstal otevřený dokořán...

Jenom o deset patnáct minut později vchází do domu se svým psem i Vocásek. Také on míří do čtvrtého patra.

Po cestě potkává souseda ze třetího.

Slovo dalo slovo a následuje neobvyklé pozvání: „Máš velký oči, když si myslíš, bůhví jak si tam žiju,“ hájí se Vocásek, „pojď se podívat, ať to vidíš na vlastní oči.“

„Já to vidět nemusím!“ brání se soused. „Vždyť jsem nic neříkal. Kde jsi to slyšel?“

Ale pan Zdeněk ho tahá za rukáv: „Jen pojď, a pak můžeš vykládat těm zvědavejm babám z celého baráku. Ale spon jim zatneme tipec!“

Soused nakonec šel, ale svého známého nešetřil: „Ty tady ale máš bordel!“ konstatoval, když se pozorně rozhlédl.

Kupodivu se Vocáska taková invektiva dotkla: „Co to kecáš? – Já ti ukážu, jak vypadá bordel!“ kasal se černý nájemník a táhl ho do bytu naproti, kde tvrdě spal Vocáskův přítel z mokré čtvrti: „Tak co říkáš tomuhle?!“

Soused však zůstal na chodbě: „Heleď, tohle jsme si nedomluvili. Jdu domů!“

„Tebe to nezajímá?“

„Ani ne.“

Zdeněk Vocásek se dusil bezmocí: „Musel jsem něco udělat, jak jsem byl vytočený. Nakonec jsem se rozhodl, že zabiju toho spícího!“

„Co vám udělal?“

„Záleží na tom?“ bude jednou šokovat vrah vyšetřovatele. „Prostě jsem to chtěl!“

„Vy zabíjíte jenom tak z plezíru?“

Vocásek se takovou invektivou vůbec nezaobírá: „Vzal jsem kladivo, přešel chodbu a párkrát ho bouchl do hlavy. Spíše zezadu. Dal jsem do těch ran spoustu síly, a proto jsem byl přesvědčený, že je po smrti!“

Jenomže všechno se zamotalo!

Je pravdou, že muž byl zraněný, otřesený, ale záhy se probral z bezvědomí, posadil se na pelest a začal z plných plic volat o pomoc!

To už byl Vocásek dávno zpátky u sebe: „Když jsem to volání slyšel, byl jsem z toho špatnej. Co udělat? Slyšelo to půl baráku. Přidal jsem se proto a taky volal o pomoc. Běhal jsem po chodbách, zvonil na lidi, aby zavolali rychle sanitku.“

Pak běžel Vocásek přímo ke zraněnému: „Ty vole, kdo ti to udělal?“ ptal se, protože se za ním objevila jedna ze zvědavých sousedek.

Zraněný muž se jenom těžko orientoval, ale vypadlo z něho něco jako „Zdeněk“.

GALERIE ZLOČINU: TAJEMSTVÍ POLICEJNÍCH PROTOKOLŮ

„Neblni, já jsem tady a pomáhám ti,“ byl už zase nedáv-
ný útočník v pohodě. „Nevíš, co kecáš!“

Brzy přijel doktor a zraněného odvezl...

Vocásek hraje svou hru bez skrupulí dál – on byl přece
ten, který těžce zraněného muže zachraňoval!

My konstatujme, že ač se jednalo o vážná zranění, muž
bojoval o život statečně. Jenomže někdy v červenci nastaly
nové komplikace – výrazné dechové potíže. Vše nakonec
dopadlo tragicky, po více než pěti měsících, konkrétně 29.
září 1984, přepadený muž umírá!

Pro objektivní stanovení viny konstatujme, že z práv-
ního hlediska byl bezprostřední příčinou jeho smrti kar-
cinom plic. Tedy ne zranění, které mu způsobil Zdeněk
Vocásek.

Nyní jsme vám vše popsali tak, jak to vyšlo najevo až
po několika letech. V té době byl však policií akceptován
názor, že si zranění způsobil opilý muž sám. A sice pádem
na lešenářskou spojku někde v okolí svého tehdejšího byd-
liště...

ZDEŇKŮV „VODVAZ“ POKRAČUJE

Další dva roky sekal Vocásek relativně dobrotu. Tu a tam
se popral, ale vše bylo v určitých mezích.

Jenomže na Nový rok 1987 uskutečnil druhou část své
krvavé trilogie!

Na první pohled spíše náhodné setkání. Ten druhý se
jmenoval poměrně legračně – Quido F.

Ale žít se s tím dalo.

Navíc měl Quido poněkud nelogickou přezdívku – Jar-
da. Byl invalidním důchodcem, jeho zrak se poměrně rychle
a trvale zhoršoval...

Plakat nad jeho osudem nemusíme – žádné neviňátko to
rozhodně nebylo. Přivydělával si prodejem tehdy populár-
ních tuzexových poukázek. Rozhodně na tom neprodělával,
i když pamatoval i lepší časy.

Aby měl na živobytí, prodával s malým ziskem také vstu-
penky na špičková představení pražských divadel.

Aby byl výčet jeho obchodních aktivit úplný, konstatuj-
me, že také občas pronajímal jednu místnost ve svém bytě.
Jeho dobrou duší v tomto počínání byla jistá starší žena byd-
lící ve stejném domě, která pravidelně přicházela, aby po-
klidila, obstarala potřebné, ale přitom měla jednu vzácnou
vlastnost – do ničeho se zbytečně nepletla. Možná se těšila
na den, kdy Quido uvidí tak špatně, že se k němu bude moci
trvale nastěhovat...

S odstupem času je vždycky složitější zmapovat pohnut-
ky, ale problém mezi Jardou, jak se mu říkalo, a Vocáskem
byl prý postaven na tom, že první ze jmenovaných, snad pod
určitým tlakem svého nešťastného osudu, stále hlouběji pro-
padal přesvědčení, že jej někdo systematicky pronásleduje.

Původní výpověď Zdeňka Vocáska zněla takto: „Setkali
jsme se toho dne v hospodě U Sadu náhodou. Já ho určitě
nehledal a myslím, že to bylo i naopak. On tam dorazil s ně-
jakým kamarádem. Nejdříve jsme chvíli kecali, ale já si jich
pak přestal všímat. Bylo mi to jedno. Navštívil jsem ještě pár
hospod, ale někdy před půlnocí mě vyhodili i z té posled-

GALERIE ZLOČINU: TAJEMSTVÍ POLICEJNÍCH PROTOKOLŮ

ní. Venku byla velká kosa a mně už se nechtělo nikam daleko. Zrovna v té chvíli jsem si na Jardu vzpomněl a zamířil k němu. Jako vždycky jsem měl s sebou psa, bez něho ani ránu, ale to vše jsem považoval za normální...“

NOČNÍ NÁVŠTĚVA

„Přijal vás?“

„Mně to zpočátku připadalo téměř bez problémů. Sedli jsme si a dali se do řeči. Od samýho počátku jsem měl ale pocit, že s ním není něco v pořádku. Tak jsem se ho zeptal. Začal s tím, že ho někdo pronásleduje. Mě nenapadlo nic chytřejšího, než mu to vymlouvat. On si z toho ale vyvodil závěr, že ten, kterej mu jako šlape na přezky, jsem já! Začal na mě křičet, pak vstal a to už jsem na nic nečekal. Vzal jsem kladivo, které se tam náhodou povalovalo, a napálil mu ji do makovice! Bušil jsem dál, krev stříkala na všechny strany, ale Quido pořád zvedal ruce. Jako že se bude bránit. Zrovna v té chvíli mi z násady uletělo to železo. Stejně jsem toho nenechal, dorážel jsem ho pŭllitrem. Už toho měl plný kec-ky, ale aby to bylo definitivní, musel jsem najít to odlítnutý železo...“

Byl Quido mrtvý?

Vocásek vypovídá dál: „Ještě jsem tam našel šroubovák. Chvíli jsem ho s ním bodal do hrudi, ale vypadalo to na povrchní rány. Nešlo to do hloubky. Tak jsem ho nakonec bodl přímo do oka! Šroubovák tam zajel úplně celej. Von zachroptěl a konečně padnul. Bylo po něm!“

„Kam jste potom utekl?“

„Vždyť jsem vám říkal, že byla venku zima!“ nechápe otázku vyslýchaný.

„Zůstal jste?“

„Hajzlík je tam společnej na chodbě. Odtud jsem vyhodil to železo z kladiva. Pak jsem si vypral košili, byla od krve. Sušil jsem to na radiátoru. Nakonec jsem musel sebrat střepiny z toho púllitru, měl jsem strach, aby si pes nepořezal tlapky. Celou noc jsem spal asi třicet centimetrů od mrtvého Quida. Bylo mi to jedno!“

Nešťastníka nakonec našla jeho již zmíněná sousedka. Byl to šokující zážitek, ze kterého se dlouho nemohla vzpamatovat.

Pátrání po vrahovi bylo tři měsíce neúspěšné...

POSLEDNÍ PROCHÁZKA

Když si 6. dubna 1987 krátce po půlnoci vykračoval Po-děbradskou ulicí směrem do Hloubětína v Praze 9, tehdy pětadvacetiletý Vocásek určitě netušil, že jeho dráha brutálního vraha je definitivně u konce!

Tříčlenná policejní hlídka uvelebená v žigulíku spatřila osamělého chodce poprvé, když byl asi sto metrů před nimi.

V téže chvíli se Vocásek otočil a zkoprněl. Pustil dva kufříky a jednu igelitovou tašku, které dosud svíral v rukou, na zem a snažil se co nejrychleji a co nejnenápadněji zmi-zet. Měl důvod – jenom po kapsách schovával peněženku, náramkové hodinky a klíče od bytu muže, kterého před několika desítkami minut zavraždil!

Musel předložit občanský průkaz a také se ho zeptali, zda ví, cí jsou ona zavazadla.

GALERIE ZLOČINU: TAJEMSTVÍ POLICEJNÍCH PROTOKOLŮ

Nehlásil se k nim. Prý je tam viděl a chystal se je prohlédnout.

Policisté Vocáska pustili!

Jenomže jeden z kufříků byl výrazně teplejší. Proto muži zákona raději přivolali pyrotechnika. Ten zjistil, že v kufřících jsou jenom osobní doklady a další věci patřící nějakému panu Ferdinandovi.

V té chvíli se na místě znovu objevil Vocásek. Rozehráł hru, na kterou zjevně nestačil: „Heleďte, já asi udělal blbost, tak jsem se raději vrátil!“

„O čem mluvíte?“ nerozuměli mu.

„Neřekl jsem vám úplně všechno. Já jsem ty kufříky, než jste přijeli, otevřel a hrabal se v nich. Budou tam asi moje otisky.“

„Vy se ale vyznáte?!“ rýpl si asi pětačtyřicetiletý nadpraporčík. „Copak už máte za sebou?“

Vocásek pokračoval po svém: „Z tý flašky vína jsem se dokonce napil. Taky je tam nějakej zahrnutej nůž, ten jsem měl v ruce. Byla na něm krev!“

Někdo řekne – je to frajer, začal hrát vysokou hru. Zklamal vás, například většinu věcí z kapes předtím, než se vrátil, nezahodil!

Vocásek musel na policejní stanici. Na svobodu se už nikdy nevrátil...

DALŠÍ SMRT

Drama se začalo odvíjet jinde. Dva uniformovaní chlapci se vypravili za panem Ferdinandem. Ten bydlel na uby-

tovně Středočeských dřevařských závodů zvané Orel. Aby se dostali do jeho pokoje, musel pomoci zámečník. Na podlaze ležela v tratolišti krve mrtvola pana Ferdinanda.

Když muži zákona udeřili na Vocáska znovu, vzal si čas na rozmyšlenou. Asi si uvědomil, že vše překombinoval, že přítomnost v bytě pana Ferdinanda neutají, a tak přišel s novou verzí:

„Byla to nešťastná náhoda. Zabil jsem ho v sebeobraně!“

„Tak nám to popište,“ byli prozatím policisté vstřícní.

„Šel jsem na pivo do restaurace Na Poděbradské. S Ferdou jsem tam chvíli kecal a on se mě mezi řečí zeptal, kam mám namířeno. Nevěděl jsem a on mi nabídl, abych šel k němu na ubytovnu. Dokonce říkal, že tam přijdou dvě povolný baby.“

„Odešli jste spolu?“

„On furt pospíchal, ale já měl ještě žízeň. Šel jsem asi půl hodiny po něm. Když jsem dorazil, měl koupený nějaký víno. Seděli jsme, klábosili a popíjeli...“

„Tak co se nakonec stalo?“

„Byl to blesk z čistýho nebe. Ani jsem ho nijak neprovokoval, najednou sáhl po kuchyňským noži a vystartoval. Trochu mě píchnul, ale já se ubránil, nůž mu vykopl a sám zaútočil. Možná vám to bude připadat trochu nepřiměřený, ale já měl neskutečnej vztek!“

„Vy jste ho ale nebodál jenom do hrudi?!“

„Já nevím, myslím, že jsem ho zasáhl i do zátylku a někam do lebky. Přitom se ohnul ten nůž. Lítal jsem po bytě, něco nastrkal do těch kufříků a koukal vypadnout.“

Taková výpověď ale nemohla být definitivní.

GALERIE ZLOČINU: TAJEMSTVÍ POLICEJNÍCH PROTOKOLŮ

Druhý den ráno mluvil Vocásek jinak: „Když jsem k němu večer dorazil, Ferdinand dřepěl na podlaze a ještě žil. Byl jsem zmatenej, ale nakonec jsem ho položil na bok a snažil se mu pomoci. Otevřel jsem flašku vína, namočil hadr a přikládal mu ho na krk. Tam jsem viděl nejvíce krve. On najednou zalapal po dechu a obrátil oči v sloup. Netuším, kdo mu to všechno udělal.“

„V noci jste říkal něco jiného!“

„Dostal jsem od vašich kolegů nakládačku, tak jsem po-depsal, co chtěli!“

„Vy jste se stal obětí policejní zvěle?!“

To už vyslýchaný brzdil: „Heleďte, určitě se domluvíme. Hlavně když to nějak šikovně přežiju!“

Zdeněk Vocásek odjel k lékaři a společně pak marně hledali jedinou stopu po prožitém „policejním utrpení“!

Jak to bylo doopravdy?

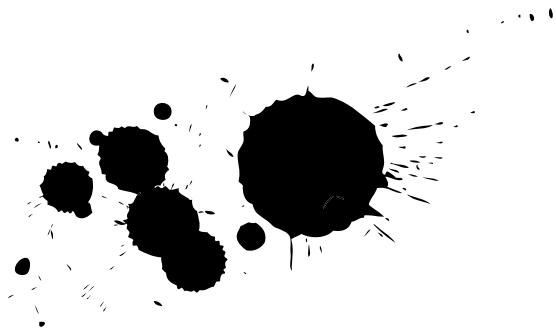
„Já tam šel kvůli těm babám. Když jsem dorazil, byl tam sám a to mě zklamalo. Najednou vzal do ruky nůž a houkl na mě: Svlíkni se, za chvíli jsou tady! A ohnal se po mně. Tak jsem po něm vystartoval. Vyrázil jsem mu nůž, zvedl ho a bodl. Řval jsem na něho: Vidiš, ty kreténe. Měl jsi to zapotřebí? Tedka umíráš! On se jako v křeči částečně napřímil, začal couvat a zastavil se až zády o zeď. Tak jsem ho ještě několikrát za sebou bodl!“

REVOLUČNÍ SPRAVEDLNOST

Za tohle vše byl Zdeněk Vocásek 8. září 1988 odsouzen k trestu smrti. Jeho obhájce se však odvolal, a než stačil soud

MIROSLAV KUČERA & JAN STACH

případ znovu projednat, přišel listopad 1989 a záhy po něm i zrušení trestu smrti. Oprátka z krku několikanásobného vraha byla definitivně sejmuta. Doživotní trest si odpykává, a když zrovna není co na práci, pomáhá některému ze spoluvězňů k útěku...

SMUTNÉ SEDMNÁCTÉ NAROZENINY

Manželé Uwe a Ruth jezdí do Čech, konkrétně do Jizerských hor a Krkonoš, rádi. Oba bydlí už dlouhá léta v německém Cottbusu a v jeho okolí si kopců užívat prostě nemohou.

Také tehdy, mluvíme o dovolenkové sezoně roku 1991, přijeli na přelomu července a srpna do Harrachova na čtrnáctidenní dovolenou.

Toho posledního červencového dne poobědvali a přemýšleli, co s načatým odpolednem. Nakonec se rozhodli, že půjdou na zdravotní procházku. I když do původní krásy a hlavně zdraví mají zdejší lesy ještě daleko, bývá i tady toulení přírodou příjemným zpestřením...

SCÉNKA Z NEPOVEDENÉHO FILMU

Manželé právě krácejí po poměrně dlouhé, rovné, leč kamenité cestě, kterou tady všichni znají pod názvy buď „Zimní“, nebo „Ski“ cesta, plánují přestavbu kuchyně ve svém bytě, když upoutává jejich pozornost nějaký muž. Stojí asi sedmdesát metrů daleko a dělá něco podivného...

On si jich zpočátku nevšímá, hlavou se k nim bezděky otočil teprve v okamžiku, kdy došli němečtí turisté na třicet metrů od něho. Okamžitě se napřímil, chvíli jako kdyby váhal, ale nakonec obratně zaběhl do nedaleké houštiny.

Ruth se zděšeně otočila na svého manžela: „Viděl jsi to též, co jsem viděla já?!“

„Myslíš ten nůž v jeho ruce?“

„To nebyl žádný obyčejný kuchyňský nůž, ale pravý řeznický vykošťovák!“ tvrdí žena.

„Máš zbytečně velké oči,“ napomíná ji Uwe.

Manželka nechtěla nic riskovat: „Co budeme dělat?“

„Asi bychom se tam měli jít podívat,“ nebojí se naopak její manžel.

„Jenomže co když na nás zaútočí?“

„Možná je jenom na houbách...“

Pravdu měla paní Ruth. To doopravdické překvapení je teprve čekalo. Váhavě došli k místu, odkud před chvíli neznámý muž utekl. Na zemi tam ležela krvácející mladička dívka. Ztěžka, ale ještě pořád dýchala.

Paní Ruth si nešťastnici prohlížela a marně přemýšlela, jak jí pomoci: „Panebože, něco takového jsem ještě neviděla!“

GALERIE ZLOČINU: TAJEMSTVÍ POLICEJNÍCH PROTOKOLŮ

Její manžel také ne, ale nikam se nehrnul.

Také to později pragmaticky zdůvodnil: „Ten chlap nebyl daleko! Jednak jsem ho občas slyšel, ale také jsem ho asi dvakrát zahlédl, jak se třicet až padesát metrů od nás opatrně pohyboval. Dával jsem celou tu dobu pozor, aby na nás nakonec nezaútočil!“

Po krátké poradě se němečtí turisté rozhodli, že poběží zavolat doktora a celou věc oznámit na policejní stanici společně. Ošetřit zraněnou si prostě netroufali...

VRAH JE BLÍZKO

Pan Uwe se záhy vrátil s policisty do lesa. Na místě, kde dívka původně ležela, zůstala už jenom krev! Její mrtvé tělo našli muži zákona zanedlouho, v mlází asi padesát metrů daleko!

Jeden z policistů později vzpomíná: „První, čeho jsem si všiml, bylo, že ta dívenka byla hrozně mladá. Také bylo okamžitě zřejmé, že jí vrah zasadil spoustu ran nožem. Na krku měla dokonce dvě tak hluboké řezné rány, že z toho bylo možno i dedukovat, že se pachatel pokoušel oddělit její hlavu od trupu! Pravděpodobně mu v tom zabránil náhodný příchod německých manželů!“

Na místo byla přizvána krajská výjezdová skupina z Hradce Králové, ale pořád bylo ještě možno pátrat po takzvané „horké stopě“.

Proto byl nasazen služební pes.

Ten nezklamal. Stopu poměrně rychle našel a vydal se vraha stíhat. Brzy se ukázalo, že jde nadějnou stopou. Po-

licisté běžící se psem postupně našli batůžek zavražděné, tričko vraha potřísněné krví, jeho kalhoty zašpiněné stejně a nakonec i obrovský, dvacet osm centimetrů dlouhý, vražedný nůž!

Bohužel, jakmile se služební pes dostal z lesa na okraj Harrachova, bylo po pronásledování. V desítkách různých pachových stop, které měl v té chvíli pod čenichem, se pes prostě nevyznal!

DOPADENÍ

Jenomže policisté v té době rozhodně nečekali s rukama v kapsách, že se vrah přihlásí. Rychle si vyhodnotili, jakými způsoby se může násilník z tohoto horského střediska dostat. Možnosti byly v podstatě tři – po zelené přes státní hranici do Polska, vlastním automobilem do vnitrozemí, nebo linkovým autobusem z harrachovského nádraží.

První dostali echo na státní hranici. Dopravní policisté ze semilského okresu kontrolovali silnice a jeden policista v civilu spěchal s ochotným panem Schroderem zpátky do města.

„Máte tady něco na převlečení?“ zajímal se překvapivě nejprve přemýšlivý kriminalista.

Cizinec se upřímně divil: „Vám se tohle moje tričko nelíbí?“ zeptal se. „Myslel jsem, že máme jiné starosti!“

„Na můj vkus je příliš nápadné. Musíme předpokládat, že si vás pachatel alespoň zběžně prohlédl. Potom bychom tady pózovali úplně zbytečně!“

Turista z Cottbusu poslechl a převlékl se.

GALERIE ZLOČINU: TAJEMSTVÍ POLICEJNÍCH PROTOKOLŮ

Každý kriminalista s praxí vám potvrdí, že se bez náhody a štěstí dlouhodobě rozhodně neobejde. Bylo tomu tak i tentokrát!

Nadporučík Mádler se právě dohadoval s panem Uwem, že přišel ten pravý čas, aby si na harrachovském autobusovém nádraží objednali u vonícího stánku po opečené klobáse s trochou hořčice a nejméně dvěma čerstvými krajíci chleba, když svědek strčil prudce do policajta: „Je stejně jako já trochu jinak oblečený, ale jsem si téměř stoprocentně jistý, že právě přišel!“

Kriminalista zachoval klid: „Teď se otočte zpátky ke stánku a předstírejte, že se věnujete těm opečeným klobásám. Buďte hlavně v klidu!“ Po chvíli pokračoval: „A teď ještě jednou, který to je?“

„Stojí na zastávce číslo čtyři.“

„Jak je oblečený?“

„Na sobě má modré tričko a hodně světlé, skoro bílé manšestrové kalhoty.“

„Zůstaňte tady. To další je moje práce!“ nařídil svědkovi policista a vytratil se.

Němec se bál otočit se.

Když tak konečně učinil, bylo prakticky po všem. Mádler se skutečně vyznal. Pouta na zápěstích pětatřicetiletého vraha zaklapla velmi rychle...

JMENUJI SE LAZOK

První výslech bývá klíčový. Proto se na něj kriminalisté z Hradce Králové pečlivě připravovali. To už věděli, koho

mají před sebou. Jmenuje se Ivan Lazok a je to kriminálník se vším všudy!

V jeho spisech je mimo jiné zaznamenáno, že po narození žil rok a půl u babičky, protože máma se ho zřekla. Do patnácti se pak náhodně potuloval po dětských domovech České republiky. Potom se zkoušel vyučit ve Světlé nad Sázavou jako foukač skla, ale nakonec se odtud vypařil, protože tam prý dostával malé kapesné. Ženské pro něho byly vesměs tabu. Snad s jednou trochu kamarádil: „Akorát jsem si občas v noci, když jsem se probudil, vymýšlel, co všechno bych s nima chtěl dělat!“

Dne 28. července 1974 se tehdy teprve sedmnáctiletý Ivan pokusil v Kamenickém Šenově na Českolipsku, v místech zvaných Pod kostelním vrchem, oloupit, znásilnit a poté jako nepohodlného svědka zavraždit pětadvacetiletou paní Miladu. Chladnokrevně si ji vytipoval a zaútočil na ni loveckým nožem. Snažil se ji postupně bodnout do hrudníku, břicha i podbřišku. Jenomže žena byla statečná. Bránila se holýma rukama a ubránila se!

To však nebylo v té době zdaleka jeho jediné protiprávní jednání. Byl stíhán u okresních soudů v České Lípě a Děčíně a nakonec i u krajského soudu v Ústí nad Labem. Kromě už zmiňovaného se dopustil i loupeže a dalšího pokusu znásilnění.

Konečný verdikt tehdy zněl – čtrnáct let a tři měsíce nepodmíněně!

Lazok tedy pobyl ve vězení dlouhá léta, ale ani 18. října 1988, kdy byl propuštěn, se definitivní svobody nedočkal.

GALERIE ZLOČINU: TAJEMSTVÍ POLICEJNÍCH PROTOKOLŮ

Byl převezen z věznice v Minkovicích do léčebného ústavu v Horních Beřkovicích na Litoměřicku.

Tam vydržel do 7. června 1991. Přestože se už v té době hovořilo nahlas o tom, že je Lazok v podstatě stabilizovaný pacient a je možno brzy uvažovat i o jeho definitivním propuštění na svobodu, ten na nic nečekal a ze zařízení utekl svévolně!

NOVÝ SVĚT

Musíme si uvědomit, že tento muž strávil za mřížemi věznice či ústavu spoustu let. Když utekl, byl v této zemi jiný společenský systém, nové vztahy, jiné ceny, jiné peníze, prostě jako kdyby se narodil dospělý...

Ale vraťme se k prvnímu výslechu, který započal ve středu večer, poslední červencový den roku 1991. To už je policistům známo, že oběti brutálního vrahova útoku se stala sedmnáctiletá Nicol.

Dívka sbírala v lese borůvky.

Bydlela ve Znojmě, kde v červnu dokončila třetí ročník tamního gymnázia. Do Harrachova přijela s kamarádkou Lenkou na letní kurz angličtiny, který se konal v tamním Juniorhotelu.

Neskutečnou náhodou, která celou tragédii provází, je skutečnost, že zavražděná studentka oslavovala v den své předčasné tragické smrti sedmnácté narozeniny!

Je to hodně bolesti najednou.

„Co jste tam dělal, Lazoku?“

„Vy už asi víte, že jsem před osmi týdny utekl z ústavu v Horních Beřkovicích, takže jsem se prostě jenom tak cou-

ral. Jedinej malér byl v tom, že už mně došly prachy. Dneska dopoledne jsem tady na tržišti v Harrachově prodal nějakýmu hajzlovi svý hodinky. Měl jsem hlad a potřeboval jsem si zakouřit. Víte, kolik mi za ně dal?“

„To nevíme,“ šli policisté na dialog.

„Třicet korun. Koupil jsem si cigára, pár housek a šel do lesa. Víte, já se takhle ve městě mezi lidma moc dobře necítím. Pořád koukám okolo sebe, jestli se na mě někdo nedívá.“

„Něco jste plánoval?“

„Potřeboval jsem nutně prachy, ale že si je vezmu od tý holky, mě napadlo, až když jsem ji tam uviděl. Nikde okolo nikdo nebyl, připadalo mi to snadný!“

„Vy si neumíte obstarat peníze jinak?“

Lazok pochopil otázku po svém: „Původně jsem uvažoval o vloupače do nějaký prodejny, ale bál jsem se poplašenýho zařízení. Byl jsem dlouho zavřenej, moc se v těch novejch systémech nevyznám.“

Vyslýchající se na malou chvíli přestává ovládat: „A bodat do sedmnáctiletého děvčete jste se nebál, vy podělanej hrdino?!“

Vrah se zarazil: „To jsem asi řekl nějakou blbost, že jó?!“ ošíval se.

„Raději popište, co bylo potom!“ mávl rukou policista.

„Napadl jsem ji nožem. Bránila se chvíli holýma rukama. Jenomže pak se tam objevili ti lidé. Schoval jsem se, a když odešli, tak jsem se k ní vrátil. Odtáhl jsem ji trochu stranou,

GALERIE ZLOČINU: TAJEMSTVÍ POLICEJNÍCH PROTOKOLŮ

vzal její batůžek a mazal pryč. Až potom jsem si všiml, že jsem od krve, tak jsem se špinavého oblečení během cesty postupně zbavoval.“

„Našel jste v batohu nějaké peníze?“

„Nevím, kolik to bylo přesně. Asi třináct stovek. Když jste mě chytili, měl jsem je přece u sebe.“

„Tohle není váš první konflikt se zákonem, vidíte?!“

„To už je za mnou. Seděl jsem dost dlouho...“

BYLO TO JINAK

Bude o tom v této knize řeč mnohokrát. O pár dnů nebo týdnů později bude z pohledu pachatele vypadat všechno jinak. Můžeme snad pouze nad rámec povinností konstatovat, že Lazok byl výjimečně vynalézavý.

První opravenou verzí, se kterou obviněný přišel, byla, že když dívku náhodně potkal, byl v obrovské psychické depresi: „Rozhodl jsem se, že skončuju se životem. Chtěl jsem spáchat sebevraždu, tím nožem se probodnout, ale nešlo mi to. Požádal jsem ji, aby to udělala ona. Podával jsem jí nůž, ale ona to asi špatně pochopila. Začali jsme se strkat a nakonec to dopadlo, jak to dopadlo!“

Mimochodem, když už jsme u toho, Nicol měla v těle nejméně dvanáct bodnořezných ran. Tak vypadá podle Ivana Lazoka pouhé nedorozumění!

Cynismus vraha nezná mezí!

Když se ukázalo, že s takovou verzí neobstojí, vymyslel si úplně jinou.

Ať se policajti starají.

Lazok začal jako herec z Národního: „Dlouho jsem o tom přemýšlel. Myslím, že právě nyní nastal ten správný okamžik, abych řekl, jak to doopravdy bylo!“

Slíbili, že ho vyslechnou.

„Tím, kdo onu dívku za Harrachovem zavraždil, jsem nebyl já, ale Pepík Štaubert z Karlových Varů! Já se k tomu akorát nachomejtnul!“

„Svědci tam ale viděli s nožem v ruce pouze vás!“ argumentuje vyšetřovatel.

„To už bylo všechno hraný. Viděli jsme je přicházet. Pepík se schoval a já tam stínoval.“

„Proč jste to dělal?“

„Nic jinýho mně nezbejvalo!“

„Co na vás má?“

„Přistihl jsem ho tam náhodou, ale protože se známe, tak mě vzal pod krkem s tím, že buď to vezmu na sebe, nebo že zavraždí mou bývalou přítelkyni.“

„Vy nějakou máte?“

Lazok se zarazil: „No, myslím tu, se kterou jsem chodil před sedmnácti roky, než jste mě zavřeli.“

„Víte vůbec ještě, jak vypadá?“

„Taky mluvil, že až vylezu z kriminálu, tak od něho do stanu dva miliony!“

„Proč se ten váš kamarád jednoduše nesebral a neodešel, když ho tam nikdo při činu neviděl?“

To byla těžká otázka a skutečný vrah na ni nedokázal uspokojivě odpovědět...

ZÁKON SVÍRÁ KLEŠTĚ

Soudní přelíčení, které probíhalo u Krajského soudu v Hradci Králové, bylo poměrně bouřlivé. Ivan Lazok tušil, že je s ním zle, že mu hrozí výjimečný trest, a snažil se zachránit, co se zachránit dalo. Když dostal doživotí, protože i soudní znalci z oboru psychologie a psychiatrie se shodli na tom, že trpí patologickou sexuální agresivitou, to znamená, že je nemocný a nevléčitelný, vyvstaly nové otázky.

„Je Ivan Lazok vůbec příčetný a tedy i odpovědný za to, co udělal?“

Odpověď odborníků je jednoznačná: „Příčetný ano. Ví, co dělá, ale normální rozhodně není!“

„Takže náprava není možná?“

Další předpoklad pro to, aby mohl soud uložit výjimečný trest včetně doživotí.

I v tomto případě se znalci shodují: „Bez ohledu na délku trestu je třeba počítat s tím, že se obdobného jednání dopustí znovu!“

Mají pravdu?

Odborníci to odůvodňují takto: „Možná by mohl někdo namítnout, že skutky, které spáchal Ivan Lazok v letech 1973–4 lze jenom těžko dávat do souvislosti s tím, co se odehrálo nedaleko Harrachova v červenci roku 1991. Ale tak to není!“

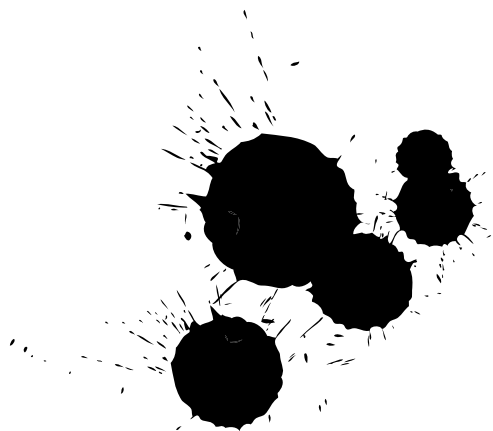
„Proč myslíte?“

„Musíme si uvědomit, že Lazok byl celá ta dlouhá léta od společnosti izolován. On prostě neměl šanci něco takového, co provedl v roce 1974, zopakovat. Teprve když utekl

MIROSLAV KUČERA & JAN STACH

z ústavního léčení, začal opět žít podle svého, a do osmi týdnů zabil!“

Byla to nesmyslná vražda mladé dívky pro pár stokorun! Je to naprosto neomluvitelný čin! Společnosti nezbývá, než se takového člověka zbavit. Nedat mu novou šanci. Ivan Lazok dostává doživotí...

NEMILOSRDNÉ ZÚČTOVÁNÍ

Na přelomu sedmdesátých let se milovali. On se jmenuje Pavel, ona Zdeňka. Nejprve si domluvili první rande, pak spolu nějaký čas chodili na zábavy či na romantické procházky do lesa nebo k řece a nakonec se i vzali.

V roce 1974 se jim narodila dcera Petra, o čtyři roky později Radka. Radosti habaděj. Jak by se dalo říci – takové obyčejné české manželství.

Kdo udělal ten první krok jiným směrem, se dnes, s odstupem tolika let a mnoha dramatických událostí, již můžeme pouze dohadovat.

Ale říká se, že to byl pravděpodobně on.

Začalo se mu líbit po hospodách, dokonce kvůli tomu přišel i o zaměstnání v Hasičském sboru. Posléze si občas našel i nějakou tu bokovku.

Jak už bylo řečeno, takové obyčejné české manželství...

PRVNÍ PŮTKY

Paní Zdeňka to zpočátku snášela statečně: „Všude je něco,“ svěřila se maximálně některé ze svých četných kamarádek.

Když přišel její manžel domů opilý, mívaly jejich hádky poměrně zaběhnutý scénář. Nejčastějším tématem jejich hádek však byla rodina paní Zdeňky: „Ty nejseš zlá ženská, ale máma a brácha tě proti mně štvou!“ stěžoval si často ukřivděný Peca.

„Jak jsi na takovou pitomost přišel?“ nesouhlasila jeho manželka.

„Dobře jsem jednou slyšel, když jste mysleli, že tady nejsem, jak švára tvrdí, že jsem jenom obyčejnej přivandrovalec!“

„Nastěhoval ses do baráku, tak bys mohl občas s něčím pomoci,“ zastává se žena sourozence. „On by potom nic takového neříkal.“

„Kdybych to tady vyzlatil, tak budu pořád ten špatnej!“ kňourával Peca dál.

Nedala se: „Víš co, tak to tady vyzlat' a potom uvidíme!“ Tak trochu se mu tím vysmívala.

Nesnesl, když ho nebrala vážně: „Vždyť ty ani nevíš, co chceš. Vykašli se na svou rodinu a věnuj se nám. Mně a holčákám. To je tvá starost!“

„Copak já se starám málo?“

„Ještě se mi tady rozbřeč!“

Toto je pouze náhled elektronické knihy. Zakoupení její plné verze je možné v elektronickém obchodě společnosti eReading.